

lertidig bestyrer m.fl. bl.a. ikke må handle i spørgsmål, hvor der »som følge af hans interesse i sagens udfald eller af andre grunde er tvivl om hans upartiskhed«.

Efter Justitsministeriets opfattelse må det vel antages, at denne bestemmelse ikke fuldstændig udelukker, at en kreditor i ganske særlige tilfælde udpeges som (med-)kurator, men der vil i praksis som regel være en sådan risiko for interessemodsætninger mellem kreditorerne, at skifteretten bør undlade at udpege eller forkaste kreditorernes valg af den pågældende, jf. reglerne i konkurslovens § 113.

På denne baggrund må Justitsministeriet nære afgørende betænkeligheder ved den foreslåede regel.

Spørgsmål:

»Hvilket behov vil der være for, at Told- og Skattestyrelsen skal stille sikkerhed for de med konkursbehandlingen forbundne afgifter, når bobestyrer eller kurator er samme styrelse?«

Svar:

Efter konkurslovens § 27, stk. 1, hæfter den eller de, der har begæret konkurs (konkursrekvirenten) for de omkostninger, der er forbundet med konkursbehandlingen, såfremt der ikke er tilstrækkelige midler i boet.

Efter konkurslovens § 27, stk. 2, skal skifteretten altid kræve sikkerhedsstillelse for de nævnte omkostninger, medmindre disse utvivlsomt kan dækkes af boets midler.

»Hvis der ikke med sikkerhed er tilstrækkelige midler i boet, kan skifteretten kun undlade at kræve sikkerhedsstillelse, hvis særlige hensyn til skyldneren eller en kreditor taler for det. Denne mulighed anvendes i praksis, hvor konkursrekvirenten er en af skyldnerens ansatte, som har løn eller feriepenge til gode.

I praksis fastsætter skifteretterne sikkerhedsstillelsen til et rundt beløb, idet det som regel er vanskeligt på forhånd at fastslå, hvor mange midler der er i boet, og hvor store omkostninger der kan blive tale om.

Normalt anvendes en del af sikkerhedsstillelsen som arbejdskapital for bostyret, der løbende og ofte med kort varsel skal kunne afholde udlæg af forskellig art.

Kravet om sikkerhedsstillelse har endvidere medført, at konkursbegæring, der alene indgives med det formål at presse skyldneren til at

betale netop den pågældende kreditor, synes at forekomme yderst sjældent i praksis.

Justitsministeriet finder på denne baggrund, at der fortsat vil være behov for, at Told- og Skattestyrelsen som konkursrekvirent stiller sædvanlig sikkerhed, selv hvis styrelsen – som efter lovforslaget – samtidig er kurator. Justitsministeriet må endvidere nære betænkeligheder ved at behandle kreditorerne forskelligt i denne relation.

Det tilføjes, at skatteministeren og Kammeradvokaten – der repræsenterer told- og skattemyndighederne i disse sager – over for Justitsministeriet har oplyst, at kravet om sikkerhedsstillelse ikke giver anledning til nogen som helst problemer i praksis.

Spørgsmål:

»Kan ministeren bekræfte, at det offentlige ofte undlader at erklære et selskab konkurs, fordi det offentlige derigennem vil pådrage sig udgifterne til kurator/bobestyrer m.v.?«

Svar:

Justitsministeriet går ud fra, at det med spørgsmålet ønskes oplyst, om Told- og Skattestyrelsen ofte undlader at begære et selskab konkurs for ikke at risikere at skulle betale udgifterne til kuratorsalær m.v.

Skatteministeren har herom oplyst, at Told- og Skattestyrelsen som altovervejende hovedregel kun indgiver konkursbegæring i tilfælde, hvor alle øvrige inddrivelsesmidler har vist sig forgæves.

Endvidere indgives konkursbegæring kun i tilfælde, hvor en konkurs kan antages at tjene et reelt formål, herunder at hindre stigning af A-skatte- og momsrestancer gennem virksomhedens fortsatte drift.

Told- og Skattestyrelsen undlader ikke at indgive konkursbegæring alene med den begrundelse, at dette ville kunne pådrage det offentlige udgifter til konkursbehandlingen.

Spørgsmål nr. 10:

»Kan ministeren oplyse, om der hos Told- og Skattestyrelsen er en forventning om, at kunne man konkursbehandle selskaber, ville dispositioner kunne ekstingveres, ulovligheder og kreditorsvig bringes frem i lyset i større omfang end for nærværende?«